

Het dagboek van Mr. Monty (deel 6, slot)

Monty was snel hersteld na de lange vliegreis van Montana USA naar Nederland. Hij had geen moment last van jetlag – je zou er jaloers op worden - en vond het thuis enig met al die Engelse dames om hem heen. Hij werd heel gemakkelijk geaccepteerd. Een reu was nieuw in onze "collectie" maar veel merkten we er niet van, hij plaste als een meisje, was aanhankelijk en paste zich prima aan. Tenminste de eerste maanden! Daarna werden toch de eerste veranderingen zichtbaar. Van zijn puppentraining kon hij geen genoeg krijgen, hij adoreerde dummies. Hij zat ook tijdens de training van de andere honden de hele tijd super attent te kijken wat er allemaal gebeurde. Hij veerde op bij ieder schot en registreerde iedere valplaats.

We hadden in Amerika een pup besteld die niet piepte – stel je voor!! De Amerikanen hebben immers in Europa een slechte naam op dat gebied en dus kregen we een "stille" pup. Het hele nest was trouwens "stil", ook de Amerikanen houden niet van piepen en gillen. Inderdaad, Monty zat vol spanning naar de training van de andere honden te kijken, maar hij was echt heel stil. Daar waren we immers best wel een beetje bang voor.

Wandelen werd trainen

Mr. Monty ontpopte zich als een zéér ijverig baasje. In huis absoluut geen ADHD hondje, alhoewel hij de hele gang van zaken goed in de gaten hield. Qua karakter een en al liefde, een 100% pure Labrador die zijn baasjes het liefst de hele dag met dikke likken wilde overladen en zijn voorkeur was op schoot zitten.

Maar buiten was het een heel ander hoofdstuk. Monty toonde belangstelling voor alles in de natuur en het woord "angst" kwam in zijn hele woordenboek niet voor.

Een paar kleine zwemoefeningen veranderden al snel in forse duiken in het water en verder moest alles in hoog tempo gebeuren. Zijn enorme "will to please" maakte dat een gewone wandeling niet meer voldoende was, er MOEST getraind worden anders was zijn dag niet compleet. Honden uit Amerika zijn

ook absoluut geen honden voor beginners of liefhebbers die een "gezellige" Labrador voor een ommetje in het park willen hebben. Ze barsten van energie en willen eigenlijk maar één ding: werken en nog eens werken!

Mr. Monty, inmiddels uitgegroeid tot een grote atleet met een royaal gespierd lichaam was in de africhting een zonnetje om mee te werken. Een uiterst intelligente Labrador met enorm doorzettingsvermogen en een gave ook

moeilijke apporten zelf op te lossen en supersnel! Perfecte bewegingstechniek met kracht en energie. Onze Engelse "Labrador dames" zaten wel eens met een frons te kijken dat het allemaal zo hard en snel moest gaan.

Gezondheid

Het besluit om hem op jonge leeftijd te laten röntgenen was snel genomen en ook onze dierenarts Nico Dijkshoorn was er zeer mee ingenomen. Zijn brede glimlach maakte dat we bijna niet kunnen wachten tot de officiële uitslagen binnen zijn. Zijn Optigen uitslag was ook prima in orde.

Conclusie: de Amerikanen zijn in staat op het terrein van hun Labradors uit Fieldtrial lijnen om atletische en gezonde honden neer te zetten. Zoals reeds in eerdere artikelen opgemerkt speelt er in deze sport teveel geld, om kneusjes en toevaltreffers te gebruiken voor de fokkerij.

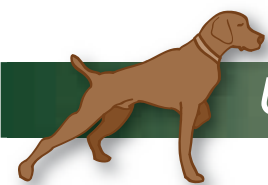
Een van de belangrijkste punten in de keuze van een Amerikaanse Labrador is de stamboom. Toch wordt er bijna nooit "linebreeding" toegepast, men fokt met honden die vele en vele kampioenschapstitels hebben behaald in het zware Fieldtrial werk. Gezondheid is vanzelfsprekend, alle eisen moeten prima in orde zijn. De allergrootste Labrador die in USA heeft rondgelopen "Ebonstar Lean Mac" is dan ook bijna heilig verklaard.

Wel moet eerlijk bekend worden, dat Monty met zijn ongelooflijk sterke temperament na een gedegen jeugdopleiding niet echt geschikt is om nu al mee te nemen op jacht. In een fractie van een middagje op de eenden zou er teveel verloren gaan, hij loopt over van energie en veel van zijn leerstof zou in rook op kunnen gaan.

Dus laten we Monty eerst maar eens een paar jaar jachthondenproeven lopen en dan zien we wel weer.

Henny M. Schoor

Wedstrijdretrievers in Amerika

In Amerika worden heel veel pups aangeschaft uit topkampioenen en deze pups zijn vaak voorbestemd om ook kampioen te worden. De prijzen van deze pups liggen tussen de \$ 1.500,- en \$ 5.000,-. Pups die gefokt zijn op intelligentie, snelheid en doorzettingsvermogen. Jaren en jaren van intensieve topfokkerij.

Direct uit het nest gaan ze met de eigenaar mee naar huis, maar vaak niet voor lang. Ze gaan dan naar een speciale "puppen" trainer die ze de eerste beginselen leert van apporteren. Dit zijn trainers die de hondjes vaak tot hun eerste verjaardag aanhouden, daarna gaan ze door naar de grote "jongens", de Professionals.

Er zijn heel veel pro's in Amerika en ook hier heb je goede en slechte. De prijzen van hun training variëren: de grote jongens vragen vanaf \$ 750,- tot ruim over de \$ 1.000,- per maand, de kleinere kennels rekenen vanaf \$ 500,-. Een hond loopt per dag ca. 3 trainingen, de rest van de dag zitten ze in hun kennel. Alleen op zondag wordt niet gewerkt, dan heeft iedereen rust. Daar komt dan nog extra bij de dierenarts,

medicijnen en de kosten van inschrijving voor proeven. Deelname aan een Fieldtrial of Huntingtest kost ca. \$ 60,- tot \$ 75,-. Ook krijgen alle honden minimaal per week één levende eend, dus kassa!

Als u een beetje meerekent, zit je in het voordeligste geval al snel op duizend dollar per maand! En er zijn eigenaren die een stuk of vijf of zes honden bij één trainer hebben. Reken eens mee wat dat per jaar gaat kosten.

Regelmatig wordt er door de eigenaar met de trainer gebeld hoe de vorderingen van hun lievelingen ervoor staan. Ook zijn de eigenaren vaak aanwezig op wedstrijden als hun honden uitgebracht worden. Ze staan er altijd heel trots bij als de foto's van de winnaar worden gemaakt. Je moet er maar voor kiezen.

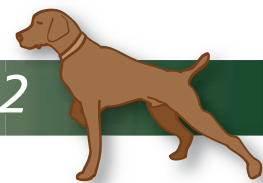

Veel lezers zullen nu denken dat het bestaan van een Professional een topbaan is, gevuld met romantiek en dat het geld binnenstroomt. Absoluut niet. De grote jongens verdienen natuurlijk best wel een hele goede boterham, maar daar staat ook vaak een hele grote kostenpost tegenover. Over het algemeen hebben ze vanaf 25 tot 50 honden in hun kennels. De meeste grote en bekende trainers hebben ook weer hulptrainers op de loonlijst staan.

De meeste trainers hebben allemaal een zomeronderkomen in het Noorden van de Verenigde Staten, vaak tegen de grens van Canada. Daar is het zomers lekker koel, grote meren en ze bezitten daar vaak

De Professional Mark Mosher in Maine USA aan het werk; zelfs als het bloedheet is traint men door en natuurlijk: in het wit.

Canadian National Amateur Champion NAFTCH-AFC "Moonstone Hug and Mochie" owned and handled by Bill McKnight. Bill is met zijn vrouw Sarita eigenaar van Hug en traint en jaagt haar zelf voor op wedstrijden. Een eer om Canadian Champion te worden!

Ook de kwaliteit Goldens is in USA zeer hoog. Intelligent, snel en gezond.

trainingsgronden die in de honderden hectares lopen! Maar in de winter zou het daar weer veel te koud zijn en metershoge sneeuwmassa en dus vertrekken ze dan in een lange colonne naar Texas, waar ze ook weer een groot trainingsgebied bezitten. Ze verblijven dan meestal in grote stacaravans. Het professioneel werken met Retrievers is een soort nomadenbestaan.

Als je trainer bent, betekent dat natuurlijk dat je in weer en wind met de honden bezig bent. 's Morgens 06.00 uur op, voeren, kennels schoon en het veld in. Er wordt meestal gewerkt met de honden van ca. 08.00 uur tot 16.00 uur.

Voor de training hebben ze meestal enkele "birdboys" - scholieren in dienst, die voor een paar dollar per uur dummies of eenden opgooien

Zonder goed vervoer zou hun leven onmogelijk zijn. Het zijn allemaal de zware 8 cilinder "trucks", die de grote en zware hondentrailers door het vaak ruige terrein trekken. En ook in Amerika is de benzine tegenwoordig heel duur!

Luchttransport

Als de Pro's met honden voor hun cliënten uitkomen in Staten die b.v. aan de andere kant van de USA zijn, gaat alles per vliegtuig.

Op de grote vliegvelden van Amerika is het eigenlijk ook standaard dat honden meevliegen. Is het in Nederland nog iets waar over gesproken wordt, in USA neemt

men heel makkelijk zijn hond mee. De tarieven zijn ook heel betaalbaar en... de afstanden groot.

Amateurs

Bij de amateurs ligt het anders. Soms hebben ze een goede dekreu of topteef in hun bezit, waar ze de wedstrijden mee lopen. Ze brengen ook veel minder honden uit. Zij mogen in proeven voor Amateurs en Open meelopen. De Pro's mogen alleen in de Openklasse starten. Een hond die in één weekend één Amateur en één Open wint noemt men een "Double header" maar dat is voor weinig honden weggelegd.

Na het lezen van bovenstaande zal bij menig hondenuitdrukker de indruk naar boven komen, dat de meeste Retrievers een "rot" leven hebben, alleen maar werken en proeven lopen.

De eigenaren echter halen de honden tijdens hun vakanties en met kerst naar huis en als ze eenmaal een jaar of 8/9 zijn komen ze definitief naar huis voor een welverdiend pensioen. Tja, het gaat in Amerika nu eenmaal anders dan in Europa.

Een beetje verklaarbaar is dan ook wel dat er zéér hoge gezondheidseisen aan de honden wordt gesteld, een Retriever kost na ca. 3 jaar training al bijna \$ 50.000,- en men zit dan niet te wachten op slechte

heupen of ellebogen. De fokkerij eisen zijn dan ook uitermate streng.

Om "vers" en vooral actief Retriever bloed te importeren, is Amerika zeker een overpeinzing waard. Maar ook hier geldt: laat je goed voorlichten, kijk vooral naar de resultaten van ouders en grootouders en houd wel goed voor ogen, dat de Amerikaanse Retrievers absoluut géén honden zijn voor beginners of een 'woef op de sofa'.

Een geweldige site op hondengebied in USA is www.entryexpress.net/ Inschrijvingen voor Huntingtesten en Fieldtrials, aanbod van alle soorten Retrieverpuppies, seminars, uitslagen en heel veel info. Je kan het zo gek niet bedenken en het staat er op. Deze manier van inschrijven voor proeven zou in Nederland zeker een aanrader zijn. Alle Retriever evenementen worden in één adem genoemd, het overzicht is geweldig. Duizenden bezoekers per dag!

Ik wens u veel succes toe met uw honden en hoop dat deze artikelen serie er iets aan heeft mogen bijdragen.

Tekst: Henny M. Schoor